

Farský list

Gréckokatolíckej Farnosti svätého archanjela Michala v Lomnom

ročník: X.

18. január 2026

číslo: 03

365 dní s pátrom Piom

20. november: V prvom rade sa priznávam, že je pre mňa veľkým nešťastím nebyť schopný slovné vyjadriť a vychrlieť zo seba celý obsah tejto stále žeravej sopky, ktorý ma spaľuje a ktorý Ježiš vložil do tohto malého srdca.

Všetko to možno zhrnúť takto: som pohltený Božou láskou a láskou k blížnemu. Boh je pevne votkaný do mojej mysle a hlboko vtlačený do môjho srdca. Nikdy ho nestrácam zo zreteľa. Nemôžem neobdivovať jeho krásu, jeho úsmevy, hnutia jeho srdca, jeho milosrdenstvo, jeho pomstu či skôr prísnosť jeho spravodlivosti.

Predstavte si, aké by to asi pre vás bolo, keby ste boli pozbavený vlastnej slobody a spútaný vo svojich duchovných i telesných schopnostiach tak, ako to pociťuje moja úbohá duša. Verte mi, otče, niektoré výbuchy hnevu, ktorým sa občas nedokážem ubrániť, sú spôsobené práve týmto tvrdým, no nazvime ho skôr šťastným väzením.

21. november: Ako možno vidieť Boha zarmúteného zlom, a nebyť podobne zarmútený? Pred svojím zrakom vidím Boha, ktorý sa už-úž chystá vrhať svoje blesky. Niet inej možnosti, ako ich zastaviť, než zodvihnúť ruku a zadržať ňou jeho trestajúce rameno, a druhú ruku výstražne nasmerovať na svojho brata, a to z dvojakého dôvodu: aby odhodil zlo, ktorého má plnú náruč, a zaraz sa vzdialil z miesta, kde stojí, lebo ruka sudcu je už pripravená na úder.

Verte však, že v tejto chvíli nie je moje vnútro otrasené a ani v najmenšom dotknuté zmenou. Nehýbu mnou iné pocity, len to, že mám a chcem to, čo chce Boh. Keď som s ním, cítim sa vždy odpočinutý, aspoň pokiaľ ide o moje vnútro; moje telo však niekedy cíti trochu nepohodlia.

Pýtate sa prečo, bratia? Ach, toľkokrát - nechcem povedať, že vždy – musím hovoriť Bohu sudcovi spolu s Mojžišom: odpusť tomuto ľudu alebo ma vymaž z knihy života. Aký biedny je človek, ktorý žije so srdcom na dlani. V každom okamihu svojho života treba zomierať smrťou, ktorá nás usmrcuje preto, aby sme žili, aby sme žili skrze naše umieranie a zomierali svojmu životu. Beda mi! Kto ma vyslobodí z tohto stravujúceho ohňa?

Modlite sa za mňa, otče môj, aby vytryskol prúd vody, ktorý by ma trochu občerstvil uprostred týchto stravujúcich plameňov, ktoré mi neprestajne blčia v srdci.

Pondelok, 19. január 2026

Prepodobný otec Makarios Egyptský

16:15 Svätá liturgia (Kručov, *sl.*): * rodina Chudá; *Pobožnosť sv. Jozef*

17:30 Svätá liturgia (Lomné, *sl.*): † Michal, Ján, Jozef; *Pobožn. sv. Jozef*

Menl. časti: *sl.* s. 108

ap. zač. 59

evanj. Mk zač. 54

Utorok, 20. január 2026

Prepodobný a bohonositeľský otec Eutymios Veľký

15:00 Svätá liturgia (Bžany, *sl.*): * Michal, Marcela

16:15 Svätá liturgia (Kručov, *sl.*): * Ján, Magdaléna

Menl. časti: *sl.* s. 332

ap. zač. 60

evanj. Mk zač. 55

Streda, 21. január 2026

Prepodobný otec Maxim Vyznávač. Svätý mučeník Neofyt

16:15 Svätá liturgia (Kručov, *sl.*): * Dominika (nar.), Michal (nar.)

17:30 Svätá liturgia (Lomné, *sl.*): † Michal (Piskorík)

Menl. časti: *sl.* s. 111

ap. zač. 61

evanj. Mk zač. 56

Štvrtok, 22. január 2026

Svätý apoštol Timotej. Svätý prepodobný mučeník Anastáz Perzský

15:00 Svätá liturgia (Bžany, *sl.*): * na úmysel darcu

16:15 Svätá liturgia (Lomné, *sl.*): * Teodor (nar.) s rodinou

Menl. časti: *sl.* s. 112

ap. zač. 62

evanj. Mk zač. 57

Piatok, 23. január 2026

Svätý hieromučeník Klement. Svätý mučeník Agatanel

Sobota, 24. január 2026

Prepodobná matka Xénia Rímska

08:00 Svätá liturgia (Lomné, *sl.*): * Jana a obrátenie rodiny

Menl. časti: *sl.* s. 115

ap. zač. 293

evanj. Lk zač. 88

Nedeľa, 25. január 2026

Nedeľa o mýtnikovi a farizejovi. Svätý Gregor Teológ. Hlas 8.

Začiatok predpôstneho obdobia.

08:00 Svätá liturgia (Kručov, *stsl.*): * Noel (5 rokov) a rodičia

09:30 Svätá liturgia (Bžany, *stsl.*): * Juraj

11:00 Svätá liturgia (Lomné, *stsl.*): * za veriacich z farnosti

Menl. časti: *stsl.* s. 107,346

ap. zač. 296

evanj. Lk zač. 89

Max Kašparů: Z každého rožka troška
--

Z mladej učnice je už dnes, po mnohých rokoch, pokladnička v jednom veľkom pelhřimovskom obchodnom dome. Kedykoľvek tam nakupujem, chodievam zámerne ku kase, kde inkasuje ona. Keď prídem na rad, šibalsky sa na mňa usmeje a zakaždým sa spýta: „Dnes je to bez rómky?“

Experimenty vo vede a v duchovnom živote sa v jednom ohľade líšia. Vo vede objavlia novú pravdu, v duchovnom živote potvrdia tú starú.

EU DIA STAGNUJÚCI A PUTUJÚCI

V čase, keď som ešte študoval, putoval som cez prázdniny s priateľom na horu Javořicu. Cestou sme míňali rybník, na ktorého protihľej strane stál kamenný pomník s husitským kalichom. Išlo o pamiatku na jednu z husitských bitiek, ktorá sa tam odohrala.

Môj kamarát, vtedy študent matfýzy a čerstvý konvertita z ateizmu, dnes už kňaz, ma zastavil a položil mi dve otázky - aký vysoký je ten kalich a či je celistvý .

Odvetil som, že je vysoký asi 50 centimetrov a celý je z nejakej hlinenej masy. Pobrali sme sa teda k pomníku. Keď sme prišli do jeho bezprostrednej blízkosti, všetko bolo inak. Kalich mal výšku jeden a pol metra a jeho tvar bol plochý, vystrihnutý z plechu. Môj priateľ ma vtedy poučil o tom, že ak máme poznávať skutočnosť, musíme putovať. Dávať sa celý život len z jednej perspektívy je klamlivé.

Od tých čias rozdeľujem ľudí z psychologického i filozofického hľadiska na stagnujúcich a putujúcich. Tí prví dávajú prednosť predstavám alebo jednostrannému pohľadu z jediného miesta. Putujúci sa na veci dívajú z viacerých uhlov a perspektív.

Ako kresťania sme povolani putovať, byť stále na ceste. Keď sa apoštoli pýtali Ježiša, kde býva, neprezradil im adresu, ulicu ani číslo domu či poschodie, ale povedal: „Podďte a uvidíte!“ Inými slovami - vydajte sa na cestu a spoznáte skutočnosť. Prvým dôvodom, prečo mnoho ľudí nechce putovať, je duševná a duchovná lenivosť. Druhým dôvodom je strach urobiť prvý krok. Ak stojíme na mieste, máme pocit stability, ak dáme jednu nohu dopredu, môžeme mať pocit, že vykročenie túto stabilitu narušuje. Pokiaľ ide o cestu viery, na začiatku je vždy krok do tajomstva.

Keď som bol tento rok na kňazských primíciách, začul som z davu, ktorý ma obklopoval, otázku: „Prečo sa ten mladý, perspektívny a zdravý muž vydal na kňazskú cestu?“ Spomenul som si na slová kohosi múdreho: „Nesúď nikoho, ak si aspoň chvíľu nekráčaš v jeho topánkach.“

Kresťanská viera je plná paradoxov. Kráčať v duchovnom živote dopredu znamená vrátiť sa späť k evanjeliu. Stúpať nahor znamená ponoriť sa do hĺbín. Budovať nadprirodzené znamená začať prirodzeným.

sledovanosť pohlavných chorôb a všetky opatrenia, ktoré by s tým súviseli, som Horáčka okamžite vyšetril. Nález mi z laboratória oznámili obratom. Gonorrhea, čiže kvapavka.

Ide o pohlavnú chorobu, ktorá sa prenáša najčastejšie pohlavným stykom a jej pôvodcom sú tzv. gonokoky, baktérie, ktoré sa u každého nakazeného množia a spôsobujú rovnaké zápalové príznaky, aké mi opísal Horáček. Nález sa nedal utajiť. Vojak musel nastúpiť na druhý deň ráno na kožné oddelenie vojenskej nemocnice. Prípád však nemohol zostať zamlčaný ani pred veliteľstvom útvaru. Horáčka informovali o diagnóze a pripravili ho na rannú cestu do pražskej vojenskej nemocnice.

Z knihy vtipov: J. Luscoň a J. Kováčik: Vie Pán Boh o tom že existuje?

☺ Správa z médií: Teroristi, ktorí obsadili sklad vína v Pezinku, už štvrtý deň nedokážu sformulovať svoje požiadavky.“

☺ Rozzúrený muž telefonuje do hydrometeorologického ústavu: „Vy amatéri! Už 2 dni vynášam z pivnice vo vedrách to vaše polooblačno!“

☺ Konštatovanie po poľovačke: „Borovička na poľovačkách zachránila viac zveriny ako Greenpeace so Slobodou zvierat dokopy!“

☺ Viete, čo je najväčší prejav slušnosti?“ „???“ „Keď šofér autobusu uvoľní miesto stareнке.“

☺ Záver prednášky o zdravej výžive: „Pamätajte si, že kalórie sú miniatúrne bytosti, ktoré žijú vo vašom šatníku a každú noc vám o pár milimetrov zmenšia oblečenie!“

☺ Mišo príde v pondelok ráno do práce a telo má samú modrinu. Jano vyzvedá, čo sa mu stalo. „Ale... najprv ma prešlo auto, potom lokomotíva, potom kôň, a keď prišla na rad kačica, zastavili kolotoč.“

OZNAMY

• V pondelok po svätých liturgiách sa pomodlíme **Krátku pobožnosť k svätému Jozefovi**.

• Budúcu nedeľu začína **Predpôstne obdobie**.

• Budúcu nedeľu po svätej liturgii (Lomné) bude **Zbierka pre potreby nášho chrámu**, ktorú chceme použiť na opravu veží na chráme. Vopred všetkým Pán Boh zaplať.

• U pani Danky Barnovej (Lomné) a v sakristii chrámu (Kručov a Bžany) si budete môcť zakúpiť **sviečky** na posvätenie na sviatok Stretnutia Pána v cene 2,20 € (tenké vysoké) alebo 3,50 € (menšie hrubé).

• **Upratovanie v chráme v Lomnom** má na zodpovednosť dvojica rodín: rodina Šitárová a rodina Siváková. Tým, čo upratovali srdečne Pán Boh zaplať a tým, čo nastupujú prajeme veľa síl.

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť svätého archanjela Michala

Lomné 95, 090 33 Turany nad Ondavou, tel.: 054/749 12 55; 0905 507 681

o. Peter Olšavský, **email:** gkfu.lomne@gmail.com **web:** www.lomne.sk/cirkev

Veľmi som sa nad touto jej žiadosťou potešil. Veď ako často v Európe počujeme: „Daj mi, Pane, ešte šieste dieťa!“? Naopak, koľko odporného sebestva vychádza zo starého kontinentu voči Pánovi aj v tejto oblasti.

Koľko bohatstva doma máme (napríklad v porovnaní s týmito biednymi ľuďmi v Ázii a to ešte neberieme Afriku) a aj koľko výhovoriek: „Teraz nie, Pane. Ešte musíme stihnúť to a ešte ono. Vzdelanie. Kariéra. Deti by nám prekážali.“ A vieme si to zariadiť. Po tridsiatke, tridsaťpäťke počuť: „Už môžeš, Pane. Ale len jedno, nanajvýš dve! Teraz sme pripravení,“ Boh však už nie je. Koľkokrát som niečo podobné zachytil medzi neveriacimi, ale čo ma vždy šokuje, že to počujem aj od mnohých kresťanských párov doma, ktorí si vytvorili svoju teológiu manželstva.

Deti už neberú ako najväčšie požehnanie pre seba. Sú ratolesti chorobou, ktorej sa treba brániť? Tie nahradil konzum, služba sebe. Škoda. Náš Boh je Bohom života, ale nie je náš sluha. Tak som ju požiadal, aby zavrela oči a sústredila sa na Pána. „Ježiš, chválim ťa, že si ma sem priviedol a že som sa tu stretol s touto sestrou a že sa teraz môžem za ňu prihovárať. Naplň jej šľachetnú túžbu,“ vrúcne som sa modlil a žehnal jej. „Ty vidíš, aká je Rubína otvorená voči životu. Deti berie ako požehnanie a nie ako príťaž. Ako naplnenie svojho poslania matky. Poslania na tejto zemi. Ty si Pánom života. Buď k nej milosrdný a dotkni sa jej lona. Ty si Boh života, z ktorého život pramení a do ktorého ústi. Ty, ktorý dávaš plodivú silu manželom, lebo si povedal „Plodte sa a množte a naplňte [moju] zem!“ (Gn 1,28), a tvoríš duše, ukáž jej svoje milosrdenstvo. Ona bude dobrou matkou svojmu synovi.“ Obrátil som sa v dôvere aj na Matku Cirkvi. „O príhovor prosím aj teba, Kráľovná neba, aby si u svojho Dieťaťa vyprosila dar syna. Tebe Ježiš nič neodmietne. Prihovor sa za túto tvoju služobnicu, ktorá s túžbou očakáva odpoveď Neba.“

Po modlitbe sme ešte zostali v rozhovore, do miestnosti sa natrúsili aj iní ľudia. Ona sedela počas príhovoru na stoličke, ja na posteli, lebo viac priestoru (napríklad pre stôl) tam jednoducho nebolo. Príbytky kresťanov sú tu veľmi malé. Ani neviem ako, dostali sme sa k jej bratovi. Cez jej tvár preletel tieň smútku. „Ženil sa pred dvadsiatimi dvomi rokmi. Je mi ich ľúto.“ „Áno?“ zaujímal som sa. „Čo sa stalo?“ „S manželkou nemajú deti. Sú dvadsaťdva rokov spolu a... žiadne dieťa.“ „To mi je ľúto.“ „Aj ich to veľmi trápi. A tak som si povedala...“ hovorila o tom ako o tej najobyčajnejšej veci. „Keď som videla ich smútok... Po dlhšom zvažovaní

a modlitbách som sa rozhodla darovať bratovi dieťa.“ „Prosím?“ overoval som, či som dobre počul. „Ty si sa rozhodla dať tomu neplodnému manželskému páru jednu zo svojich dcér? Vzdala si sa ho a obetovala ho im?“ „Áno,“ prekladali mi ďalej z jazyka pandžábí, po anglicky nevedela, „bolo mi ich tak ľúto... že oni nemajú žiadne dieťa a ja mám päť dcér.“

Priznám, vyrazila mi dych. Hneď som si predstavil, čo by som ja robil, keby ma Boh postavil pred takúto vec. A ktoré z našich piatich detí by som im dal? Vyznávam, že si to vlastne ani nedokážem predstaviť, niečo ešte uskutočniť. Neuveriteľný skutok lásky - darovať svoje dieťa bratovi. Bol som dojatý. Nenachádzal som slov. Ale presne toto urobil Boh Otec!

Daroval svoje Dieťa svetu - aby ho obetoval. Vzdal sa ho. Dal ho nám. Zriekol sa Miláčika, aby sme mali život, a to z lásky k ľuďom, svojim stvoreniam. A čo sme my s ním urobili?! Potupili, ukrižovali. A on to vedel, že ho tak prijmem! A predsa svoj Dar ľudskej rodine nezrušil, neodvolal, nerozmyslel si to. Aká láska! Aký oheň! Aká obeta! Aká dokonalosť Rodiča!

Bolo mu nás ľúto (ako Rubína stav rodiny jej brata), vedel sa Syna vzdať, aby sme my neboli neplodní. Bolo mu tak smutno, že nemáme život, nemáme plody života, nemáme nič! Nevedeli sme milovať, tak si Otec hovoril: „On ich to naučí.“ Naučil nás to už? Už sme sa to od neho naučili? Človek, naučil si sa už najdôležitejšiu vec? Naučil si sa už milovať? Alebo stále ideš po ceste nenávisti? Kto sa naučil milovať, už vie všetko. Rubína to dokázala. Myslím, že aj svojim obdivuhodným činom pritiahne Ježišovu milosť, aby jej splnil túžbu jej srdca. Aj tá je šľachetná. Chce byť šiestykrát matkou. Som o tom presvedčený. Tak ja poznám svojho Pána. Chcel som jej niečo venovať. Všetky darčeky od kresťanov z Európy boli však rozdelené. Ale dozvedel som sa, že má ťažkosti dostať sa v nedeľu na bohoslužby a veľmi túži po Eucharistii. Totiž tu žena sama nemôže chodiť - a, povedzme si pravdu, je to aj nebezpečné (pred misijnou cestou a najmä po nej som čítal o mnohých útokoch moslimov na kresťanské dievčatá a ženy). Manžela mala vlašného, takého poloveriaceho. Tak som oslovil jej otca, ktorý bol na odpočinku (dôchodky tu nemajú), aby sa jej ujal on. Stál tam vtedy pri nás. (Zaujímavé, on aj najviac plakal, keď jeho dcéra prichádzala o dieťa.)

(pokračovanie nabudúce)